

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Celní jednatelství Zelinka s. r. o.**
se sídlem K letišti 1088/59, Praha 6
zastoupen Mgr. Janem Sluněčkem, advokátem
se sídlem Týn 640/2, Praha 1

proti

žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu**
se sídlem Washingtonova 7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, č. j. 23870-5/2024-510000-11

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho námitka proti rozhodnutí celního úřadu ze dne 12. 9. 2022, č. j. 562020-2/2022-510000-11, jímž bylo žalobci vráceno clo ve výši 1 851 253

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

Kč a úrok podle čl. 114 Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex unie, v platném znění (dále jen „celní kodex Unie“), ve výši 111 576 Kč, a to na základě podnětu Celního úřadu pro Jihomoravský kraj v důsledku rozhodnutí o odvolání Generálního ředitelství cel ze dne 14. 7. 2022, č. j. 8176-5/2022-900000-311.

II. Žaloba.

2. Žalobce v žalobě nesouhlasil s právním posouzením jeho nároku žalovaným, který jeho námitku zamítl s odůvodněním, že „v daném okamžiku je vázán platnou právní úpravou, tedy konkrétně právní úpravou uvedenou v § 66 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), která je ve vztahu k obecné právní úpravě uvedené v daňovém řádu (poznámka: zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, dále jen „daňový řád“) v postavení lex specialis“. Žalobce je přesvědčen, že mu úrok v důsledku nezákonně vyměřeného a uhrazeného cla náleží. Jedinou účinnou hmotněprávní úpravu takového nároku představují ustanovení daňového řádu o úroku z nesprávně stanovené daně podle § 254 daňového řádu. Ustanovení § 66 celního zákona nelze ve věci aplikovat pro rozpor s přímo použitelným právním předpisem Evropské unie a judikaturou SDEU ve spojených věcech C415/20, C419/20 a C427/20 rozsudkem ze dne 28. 4. 2022, a z rozsudku citoval.
3. Dále žalobce poukázal na sdělení Ministerstva financí ČR (dále jen „MF“) ze dne 10. 11. 2023, kterým se v téže věci vypořádalo s jeho žádostí o náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. tak, že dovodilo, že i přes existenci nezákonných rozhodnutí a vznik škody zde není příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody, a nejde tak o škodu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., souhlasilo s žalobcem, že má ve věci nárok na úroky z nesprávně stanovené daně podle § 254 daňového řádu, a žalobci státem způsobenou škodu tak nahradit odmítá. Shodně se MF vypořádalo i s obdobnou žádostí žalobce v jiné věci (sdělení ze dne 7. 12. 2023), kdy si pro posouzení uplatňovaného nároku vyžádalo stanovisko GŘC. Na telefonický dotaz zástupce žalobce mu MF sdělilo, že ze stanoviska GŘC vyplývá, že GŘC sdílí názor MF, tedy, že je třeba v dané věci třeba postupovat podle § 254 daňového řádu.
4. Kromě toho žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2024, č. j. 14 Af 21/2023-26, který dal jeho argumentaci za pravdu, přestože žalobu zamítl, a citoval z něj.
5. Dle žalobce proto v jeho věci nelze aplikovat § 66 celního zákona, požadovaný úrok měl být celními orgány vyplacen.
6. S ohledem na protichůdné názory orgánů veřejné moci žalobce navrhl, aby soud v souladu s čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie položil SDEU předběžné otázky, které formuloval.
7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a další podání účastníků řízení

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popsal průběh řízení a uvedl, že se s argumenty žalobce vypořádal již v žalobou napadeném rozhodnutí. Ustanovení § 66 celního zákona je v postavení speciálním ve vztahu k obecnému ustanovení daňového řádu. Žalovaný je platnou právní úpravou vázán, je pouze vykonatelem veřejné zprávy, nikoli jejím tvůrcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

K poukazu žalobce na sdělení MF z 10. 11. 2023 a (v jiné věci) sdělení MF ze dne 7. 12. 2023, jakož i poukazu na odpověď na telefonický dotaz zástupce žalobce uvedl, že dne 4. 1. 2024 zaslal GŘC žádost o zaslání stanoviska, odpověď obdržel dne 5. 1. 2024 a citoval z odpovědi. Podle žalovaného zástupce žalobce předmětné stanovisko GŘC chybně interpretoval.

9. K poukazu žalobce na rozsudek zdejšího soudu č. j. 14 Af 21/2023-26 odkázal na bod 23 téhož rozsudku, v němž soud respektoval názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 6. 2023, č. j. 4 Afs 219/2022-68, dle kterého prostředek, který česká právní úprava poskytuje k dosažení vyplacení úroků dle požadavku unijní judikatury je náhrada škody podle zákona č. 82/1998 Sb. Dle žalovaného zástupce žalobce zcela účelově vybral část předmětného rozsudku ke své argumentaci i když věděl, že v další části je řešena problematika použití § 66 celního zákona plně v souladu s právním názorem žalovaného.
10. Žalovaný žádal, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
11. Podáním ze dne 3. 4. 2024 žalobce navrhl k důkazu rozsudek SDEU ze dne 8. 6. 2023 ve věci C-322/2022 s tím, že potvrzuje jeho právní názor, a citoval z něj. Dle žalobce nemůže obstát argument žalovaného, že se má žalobce domáhat vyplacení úroků postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., neboť je pro žalobce a další subjekty v jeho postavení zcela zjevně méně příznivý než postup podle § 254 daňového řádu.
12. Podáním ze dne 22. 8. 2024 žalobce navrhl jako důkaz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2024 č. j. 3 Afs 194/2022-60 s tím, že potvrzuje jeho právní názor a citoval z něj. Zopakoval, že argumentace žalovaného, podle které se má žalobce domáhat vyplacení úroku postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., nemůže obstát.
13. Žalovaný ve vyjádření ze dne 4. 11. 2024 k důkazu výše citovaným rozsudkem NSS sdělil, že žalobce cituje vybrané pasáže rozsudku, který však na projednávanou věc nedopadá ani v širších souvislostech, neboť tam řešená otázka se týkala jiných skutkových a právních okolností. Rozsudkem NSS řešená věc se materiálně a procesně dotýkala daně z přidané hodnoty a souvisejícího nadměrného odpočtu, nikoli cla. Daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) je upravena zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, který neobsahuje žádné speciální pravidlo ve vztahu k podmínkám proplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně, jak je tomu v celním zákonu v § 66. Protože clo má speciální národní úpravu zastoupenou v § 66 celního zákona, nepostupuje se podle obecného právního předpisu, jímž je daňový řád, nýbrž podle tohoto speciálního zákona. Nadto je v předmětném rozsudku dále řešena právní situace souběhu podmínek pro vznik úroku z vratitelného přeplatku (§155 daňového řádu) a úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 podle právní úpravy daňového řádu účinného do 31. 12. 2020. V nyní projednávané věci tomu tak ale není. Není v ní ani řešena otázka takzvaného úroku z úroku, protože v projednávané věci úrok z neoprávněného jednání správce daně (úroku u nesprávně stanovené daně) vůbec nevznikl, nemůže vznikat ani v žádné další situaci. Přestože je clo ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu podřazeno pod legislativní zkratku „daň“, tak s ohledem na jeho správu založenou zejména celním kodexem Unie a celním zákonem, tak ne všechna ustanovení daňového řádu v plné síle dopadají i na správu cla. Vyjmutí aplikace § 254 daňového řádu při správě cla je toho přímým důkazem.
14. Žalovaný trval na tom, že podle § 66 celního zákona úrok z neoprávněného jednání správce daně/clo (úrok z nesprávně stanovené daně/clo) nevzniká, a tudíž ve smyslu § 254

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

daňového řádu paušalizovaná náhrada v podobě úroku žalobci nesvědčí. Pro nárok na náhradu škody musí žalobce postupovat podle obecné právní úpravy zastoupené zákonem o odpovědnosti.

15. Podáním ze dne 31. 8. 2024 žalobce navrhl k důkazu vyjádření MF jako žalovaného v řízení o žalobě žalobce, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 42 C 68/2024, kde se žalobce z opatrnosti domáhá náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb. Podle žalobce z vyjádření MF jednoznačně vyplývá žalobcem již dříve namítaná složitost postupu (v příkrém rozporu s žalobcem citovanou judikaturou SDEU) v režimu zákona č. 82/1998 Sb., a neochota státu žalobci čehokoli uhradit z titulu náhrady škody.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

16. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že pojem clo spadá pod pojem daň a měl za to, že se žalovaný nevypořádal s evropskou právní úpravou. K tomu poukázal na rozsudek ve věci č. j. 14 Af 21/2023-26, jakož ani na položené předběžné otázky SDEU. Zástupce žalovaného setrval na svém stanovisku o správnosti aplikace § 66 celního zákona. Důkazy navrhované žalobcem soud neprovedl, neboť jsou z části součástí správního spisu, ze kterého soud při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází (návrhy důkazů v žalobě). Soud neprovedl důkaz ani rozsudkem SDEU ze dne 8. 6. 2023 ve věci C-322/22, ani výše specifikovaným rozsudkem zdejšího soudu ve věci 14 Af, neboť jsou soudu známy z rozhodovací činnosti. Soud neprovedl rovněž důkaz rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2024 č. j. 3 Afs 194/2022-60, neboť je mu rovněž znám z rozhodovací činnosti. Nadto se jedná o věc týkající se daně z přidané hodnoty, jež je upravena zákonem č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, který neupravuje zvláštní pravidlo pro placení úroku z neoprávněného jednání správce daně. Soud dále neprovedl důkaz vyjádřením MF k žalobě žalobce ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 42 C 68/2024 o náhradě škody podle zákona č. 82/1998 Sb., neboť v tamní věci nebylo o žalobě dosud pravomocně rozhodnuto. Kromě toho vyjádření MF ze dne 4. 10. 2024 (tedy v nedávné době před ústním jednáním v nyní projednávané věci) rozporuje náležitosti žaloby a tedy nárok na náhradu škody uplatněný žalobcem proti státu, kdy MF ve vyjádření poukazuje na částečné nesplnění podmínek pro uplatnění tohoto nároku žalobcem u soudu. Soud konečně neprovedl ani důkaz uplatněný žalobcem při ústním jednání - k výši úroků v EU oznámením Evropské komise „Oznámení o platbách úroků v případě úhrady cla v souvislosti s opatřením na ochranu obchodu v návaznosti na pravomocný rozsudek soudního dvora“ číslo 2019/C224/02, neboť neshledal bližší souvislost s nyní projednávanou věcí, resp. z tohoto důkazu nezjistil skutečnosti rozhodné pro posouzení věci žalobce.
17. Provedení těchto důkazů soud proto považoval za nadbytečné, v případě vyjádření MF k žalobě žalobce podle zákona č. 82/1998 Sb. pak za předčasné, neboť další průběh řízení o náhradě škody bude záviset na postupu stran sporu a nebyl dosud pravomocně skončeno.
18. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud jej proto ověřil z obsahu spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

20. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy.
21. Podle ustanovení § 66 celního zákona v rozhodném znění *Při správě cla se neuplatní ustanovení daňového řádu o úroku z nesprávně stanoveného cla.*
22. Podstatou sporu je posouzení, zda měl žalovaný aplikovat ustanovení § 66 zákona, či nikoli.
23. Soud předně přisvědčuje žalobci, že čtrnáctý senát zdejšího soudu v rozsudku ze dne 15. 2. 2024 č. j. 14 Af 21/2023-26 (dále jen „rozsudek 14. senátu“) podporoval argumentaci žalobce. Soud však ze závěrů tohoto rozsudku vyzdvihuje body 23 a následující, a činí z nich společný závěr i pro nyní projednávanou věc. Tedy, že neshledal důvod odchýlit se od stanoviska Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 29. 6. 2023, č. j. 4 Afs 2019/2022-68, resp. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2022 č. j. 30 Af 35/2021-30.
24. Soud ve shodě s uvedenou judikaturou poukazuje na právní úpravu vrácení cla v evropských předpisech i českém právním řádu. Konkrétně na úpravu postupu pro navrácení a prominutí cla dle čl. 235-242 Nařízení Rady (EHS) ze dne 12. 10. 1992 číslo 2913/92 (dále jen „celní kodex ES“) a článek 887-912 Nařízení komise (EHS) ze dne 2. 7. 1993 číslo 2454/93, kterým se provádí Nařízení Rady (EHS) číslo 2913/92 (dále jen „Nařízení č. 2454/93“). Podle těchto předpisů je navrácení a prominutí cla realizováno za podmínek stanovených právními předpisy společenství. Článek 241 celního kodexu ES upravoval, že pokud celní orgány vrátily dovozní nebo vývozní clo, nebyly povinny platit úroky, ledaže nebylo rozhodnutí o vrácení cla vykonáno do tří měsíců od jeho přijetí, nebo pokud tak stanoví vnitrostátní předpisy.
25. Obdobně totéž upravovalo nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) ze dne 23. 4. 2008 č. 450/2008 a nahrazené nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 9. 10. 2013 číslo 952/2013 (celní kodex Unie). V něm se v článku 116 odst. 6 upravuje stejná problematika obdobně, jako v celním kodexu ES. Z těchto evropských předpisů vycházel předchozí celní zákon (zákon č. 13/1993 Sb., dále jen „původní celní zákon“) a stávající celní zákon (zákon č. 242/2016 Sb.). Původní celní zákon tak činil v ustanovení § 285 až 292 komplexní úpravou vrácení cla včetně úroků. S účinností od 1. 5. 2004 (novelou č. 187/2004 Sb.) zůstal v platnosti pouze § 285, který problematiku placení úroků při vrácení cla upravoval shodně jako celní kodex ES. Od 1. 7. 2011 uvedené ustanovení platilo až do zrušení původního celního zákona ke dni 29. 7. 2016. Aktuálně platný celný zákon však již žádnou vlastní úpravou úroku z vráceného cla neobsahuje a plně odkazuje na unijní úpravu v článku 116 celního kodexu Unie. Pouze § 66 vylučuje použití ustanovení daňového řádu o úroku z nesprávně stanoveného cla.
26. K tomu soud v souladu se závěry Krajského soudu v Brně v citovaném rozsudku konstatuje, že oblast cel patří mezi nejvíce harmonizované v EU, kdy celní kodex Unie v preambuli v bodu 9 deklaruje, že Evropská unie je založena na celní unii. Na obdobných myšlenkách stojí i celní kodex ES a nařízení (EHS) č. 2913/92. A ačkoli unijní normotvorba prošla vývojem ve snaze modernizovat celní předpisy, u otázky placení úroku za nesprávně vybrané clo se tak však nestalo, neboť již od nařízení (EHS) č. 2913/92 de facto existoval pouze jeden důvod, kdy byl stát povinen platit úroky z vráceného cla, a sice pozdní vykonání rozhodnutí o jeho vrácení (srovnej obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 Af 35/2021-30).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

27. V nyní projednávané věci však pozdní vykonání rozhodnutí o vrácení cla není předmětem sporu. Jím je otázka (ne)použití ustanovení § 66 celního zákona, respektive aplikace § 254 daňového řádu, jak žalobce tvrdí. Ustanovení § 254 daňového řádu se ale primárně vztahuje na veškeré daně. Na oblast cel se uplatní pouze podpůrně, nemají-li vlastní regulaci. Tato subsidiární povaha daňového řádu plyne, jak z původní právní úpravy v ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) původního celního zákona, tak z § 3 odst. 1 platného celního zákona. Zde se výslovně uvádí „*při výkonu působnosti podle tohoto zákona se postupuje podle daňového řádu, nestanoví-li přímo použitelný předpis Evropské unie nebo tento zákon jinak.*“ Pokud tak celní předpisy obsahují odlišnou a komplexní úpravu pro placení úroku z neoprávněně vybrané částky, nelze na vrácení cla aplikovat daňový řád. Závěr o nepoužitelnosti daňového řádu, byť se právní úprava daňového řádu jeví žalobci příznivější, však neznamená, že žalobce nemá právo na úrok z neoprávněného jednání žalovaného, neboť se může domoci náhrady škody jiným postupem, jímž je zejména zákon č. 82/(1992 Sb., o náhradě škody při výkonu veřejné moci, který provádí článek 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.
28. K obdobným závěrům dospěl i shora zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 219/2022-68. Podle NSS totiž nelze odhlédnout od skutečnosti, že česká právní úprava žalobci poskytuje prostředek, jak dosáhnout unijní judikaturou zmiňované přiměřené náhrady za nedostupnost peněžní částky, kterou představovalo nesprávně vyměřené dovozní clo s odkazem na rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ve věci sp. zn. 7 Afs 59/2010, jímž je právě zákon č. 82/1998 Sb. Česká právní úprava tak žalobci umožňuje domáhat se náhrady za nedostupnost nezákonně zadržovaných peněžních prostředků ve smyslu judikatury SDEU (např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2022 ve spojených věcech C-415/20, C-419/20 a C-427/20, DSv.Porsche Inter Auto GmbH and Co. KG a Volkswagen ag. (viz bod 25 rozsudku 4 Afs 219/2022), dále jen „rozhodnutí SDEU ve věci D25S vs. Porsche“). Z ní je zřejmé, že každý adresát veřejné správy má právo na přiměřenou náhradu za nedostupnost peněžní částky, již byl celními orgány neoprávněně zbaven. Současně z této judikatury ale vyplývá, že uvedená náhrada se řídí unijním právem, resp., že tento nárok vznikl na základě příslušných ustanovení unijního práva a v případě absence konkrétní právní úpravy jeho vyplacení je na členských státech EU, aby v tomto ohledu přijaly vnitrostátní právní úpravu, stanovující konkrétní okolnosti provedení výplaty zmíněné náhrady. Unijní právní úprava v článku 116 odst. 6 celního kodexu EU povinnost k placení úroku vylučuje, pokud bylo adresátovi veřejné správy clo vráceno včas. O tom, ale jak již bylo výše uvedeno, mezi účastníky řízení není sporu. Soud proto opětovně uvádí, že česká právní úprava poskytuje žalobci prostředek, jak se dosáhnout unijní judikaturou zmiňované přiměřené náhrady za nedostupnost peněžní částky, kterou představovalo nesprávně vyměřené dovozní clo, a sice cestou zákona č. 82/1998 Sb., tedy prostřednictvím náhrady škody podle zákona o odpovědnosti za škodu při výkonu veřejné moci. V možnosti žalobce domoci se náhrady cestou zákona č. 82/1992 Sb. soud ve shodě s výše citovanou judikaturou NSS a KS v Brně neshledal nemožnost nebo nadměrnou zátěž pro výkon tohoto jeho práva.
29. Lze uzavřít, že Městský soud v Praze v nyní projednávané věci neshledal důvodu odchýlit od závěrů vyslovených v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2022, č. j. 30 Af 35/2021-30, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 4 Afs 219/2022-68, dle kterých na vrácení cla v důsledku zrušeného rozhodnutí nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

uplatnit § 254 daňového řádu. Správce daně je v takové situaci vázán zejména čl. 116 celního kodexu EU, který tuto problematiku komplexně upravuje. Takový závěr neplatí jen po přijetí celního zákona, který použitelnost daňového řádu výslovně vylučuje, ale s ohledem na komplexnost a přímou závaznost nařízení (EHS) č. 2913/92 platil i dříve, jak jasně vyplývá i z konstantní judikatury správních soudů dřívějšímu celnímu zákonu (usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 59/2010-143 bod 29 nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2018 č. j. 6 Af 3/2014-53). Právě komplexní upravou řešené problematiky, nadto na evropské úrovni, se cla podstatně liší od penižitých plnění v rámci dělené zprávy, např. pokut. U těch stát při nesprávném vyměření úroky podle § 254 daňového řádu naopak hradit musí (rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2016 č. j. 9 Afs 128/2016-39).

30. Žalovaný tedy právem trval na tom, že podle § 66 celního zákona úrok z neoprávněného jednání správce daně/clo (úrok z nesprávně stanovené daně/clo) nevzniká, a tudíž ve smyslu § 254 daňového řádu paušalizovaná náhrada v podobě úroku žalobci nesvědčí. Pro nárok na náhradu škody musí žalobce postupovat podle obecné právní úpravy zastoupené zákonem č. 82/1992 Sb.
31. Námitky nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci prosně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.
34. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na shora uvedené závěry neshledal důvod položit předběžných otázek SDEU, jak žalobce v žalobě navrhoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. listopadu 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.